

Agustí Ensesa Bonet
Escola de Tastavins del Gironès

La ginebra

Martin Miller's

Està considerada pels experts com una de les ginebres amb més qualitats organolèptiques del mercat. Cristal·lina per les aigües utilitzades, procedents d'Islàndia. Extraordinària varietat d'aromes amb notes florals, especiades i lleugerament alcohòliques. En boca té suaus notes cítriques, recorda l'espígol i els ginebrons. Darrere gust llarg i agradable. Es destil·la com un bon whisky de malta i en la seva elaboració s'utilitzen uns deu botànics, entre els quals

hi trobem pell de llimona, angelica, coriandre i d'altres, que li confereixen la seva qualitat i encant. Es rebaixa a Islàndia fins als 40° utilitzant l'aigua primaveral admesa com la més pura del món. Presentació en ampolla alta, estilitzada i molt atractiva. Preu aproximat: 29 euros. Va ser creada per tres amics que es van reunir a Notting Hill (Londres) per elaborar la millor ginebra possible sense limitacions de cap tipus. Per a l'elaboració del Gin Tonic perfecte re-

comanem Schweppes, Fever Tree o qualsevol altra tònica de qualitat amb grans de ginebró i twist de llima. Personalment recomanaria no posar-hi més additius per no adular la personalitat d'aquesta excel·lent ginebra.

La firma elaboradora s'anomena The Reform Spirits: destil·la a Anglaterra i envasa a Islàndia. Per a més informació: www.girovi.cat.

Col·leccionisme

El Principat de Mònaco

La gran i atractiva tradició filatèlica dels petits Estats i territoris

Xavier Romero

Hi va haver un temps en què filatèlicament parlant algunes de les emissions més atractives eren les corresponents als petits Estats, territoris, illes i dependències postals. Fins i tot i com a inversió, hi havia gent que anava de bòlit per aconseguir efectes postals de tiratges curts i lògicament i en teoria amb més possibilitats de revalorització.

L'època dels segells de correus com a inversió ja fa anys que es va acabar, per diverses circumstàncies però especialment per l'abús i per la filosofia del guany ràpid i sense escrúpuls que practicaven empreses de «bens tangibles», de les quals pràcticament no n'ha sobreviscut cap ni una. Malgrat això, hi ha casos en què l'arrelament i la solera filatèlica i numismàtica resulten incontestables, com els del Principat de Mònaco, el d'Andorra, Liechtenstein, i millor que acabem el llistat, per no tornar a ensopegar si esmentem San Marino, les Illes del Canal, les illes daneses i escandinaves, i algunes altres administracions filatèliques.

Mònaco podria ser un exemple de seriositat a causa de la seva tradició—del 1851 al 1860 hi serien emprats els segells de Sardenya; del 1860 al 1885, els de França; i a partir d'aquest darrer any, el Principat ja editaria els seus propis valors, tot començant amb els que mostren l'efígie del príncep Charles III—, a les tirades ben acurades i gens especulatives, i per sobre de tot a la sensibilitat demostrada, especialment per l'anterior príncep, Rainier III, cap a aquests temes culturals; de fet, la seva col·lecció filatèlica havia estat una de les més preuades de tot el món, gairebé al nivell de la que posseeix la reina Isabel de la Gran Bretanya.

Quan els dirigents, els polítics, o fins i tot els tècnics de qualsevol administració ofereixen una mínima predisposició als afers culturals que esmentem, aleshores la solvència pot estar garantida. Quan es demostra, al contrari, ignorància i poques ganes d'informar-se'n, és quan a més del malbaratament de diners públics, el pòsit de les actuacions pot quedar en no res, un cop celebrades les festes i festetes passatgeres.

Sense fer apologia del joc, s'ha de recordar el

Casino de Montecarlo entre els símbols del petit Principat, però Mònaco no és només això, sinó que la seva sensibilitat i tradició abasta els terrenys científics—el gran Museu Oceanogràfic—, esportius—amb el famós Ral·li de Montecarlo, el gran premi de Fórmula I, futbol, tennis...—, espectacle—el mundialment conegut Festival del Circ—, o l'eminència cultural, com segurament són la filatèlia i la numismàtica.

D'exposicions filatèliques de nivell internacional se n'han organitzat diverses fins ara, la primera de les quals l'any 1928. La darrera de gran trajectòria, essent ja monarca Albert II, va tenir lloc el desembre del 2006; a la classe d'exhibició hi van col·laborar des del mateix mandatari amfitrió fins a l'espanyol Luis Alemany.

D'altra banda, i amb un lligam ben estret, la cartofilia monegasca d'antic ha tingut una notable acceptació, amb exemplars il·lustrats i fotogràfics, que mostren els símbols del petit territori, els seus prínceps—abundoses són les targetes on apareix Grace Kelly—, els seus atractius naturals, i el record a personatges històrics.

Gironins del segle XIX

Eduard Abràs Xifra

Escolta, i això per què no li demanes al senyor Abràs? Ell viu a Madrid.

—Tens raó! Aprofitaré que el mes que ve vindrà a estiu i li comentaré!

Eduard Abràs Xifra va néixer a Sant Feliu de Guíxols el 1867 i, després de fer els estudis de batxillerat a Girona, es va traslladar a la capital catalana, on es va matricular a la Universitat de Barcelona per cursar la carrera de farmàcia. Durant els anys de formació universitària va ingressar al Centre Escolar Catalanista (CEC) i, el curs 1889-1890, va arribar a ser el vicepresident de la secció de ciències i farmàcia d'aquesta entitat que aleshores liderava Josep Puig i Cadafalch, que acabaria essent president de la Mancomunitat de Catalunya ja al segle XX. Curiosament, el que seria impulsor d'aquell organisme, Enric Prat de la Riba, va ser qui va rellevar Puig i Cadafalch al capdavant del CEC el curs 1890-1891, just quan Eduard Abràs Xifra completava els seus estudis de farmàcia i deixava la universitat.

A partir d'aquells moments, costa resseguir de manera detallada la trajectòria vital d'aquest farmacèutic guixolenc. Ja al segle XX, i concretament el 1907, sabem que va presentar una sol·licitud al registre de la propietat industrial relacionada amb la marca d'un producte destinat a acabar amb les conegudes popularment com a durícies. Així consta a la revista *Industria y invenciones*, de l'oficina de la propietat industrial de Barcelona. Aquell mateix any també va publicar un curiós assaig titulat *Estudio farmacológico de la boja de coca*. Aleshores, Eduard Abràs Xifra ja s'havia significat per la seva forta implicació en les organitzacions col·legials vindicant la dignitat de la seva professió. De fet, a l'hora de signar aquell opuscle es presentava com a soci de mèrit del Col·legi de farmacèutics de Barcelona, col·legiat i exsecretari primer del col·legi de Madrid i secretari de la junta central de defensa de la classe farmacèutica espanyola.

No ha de sorprendre la referència a la capital espanyola ja que hi residia des de feia anys i també hi formava part de la companyia d'assegurances *Los Previsores del Porvenir*, de la qual va esdevenir president el 1916. Ara bé, no va perdre mai el contacte amb Catalunya, ja que passava els estius a la seva localitat natal.

Eduard Abràs Xifra va morir a Madrid el 1946, vuit dies abans de complir els 79 anys.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista